

MATEJA GEREČNIK IN JELENA JUSTIN,
TREKINŠKI VODNICI

Moški imajo, če priznajo ali ne, malo težav z žensko avtoriteto

Sta kot dan in noč, ogenj in voda, jin in jang. A hkrati vodniški par, o katerem se zdi, da bi lahko gore premikal. V njuni družbi namreč nikoli ni negativne energije, slabe volje in obrazov brez smeha. Med takšnimi obrazi, ki se jima v zadnjem letu in pol pridružujejo po trekingih po Sloveniji, Italiji, Avstriji in Hrvaškem, je daleč največ ženskih, ki si želijo miru, tišine ter odmaknjenih in manj obiskanih poti, ne pa osvajanja gorskih trofej. Prav takšno izkušnjo sem v družbi Mateje Gerečnik in Jelene Justin doživela tudi sama, ko nas je letošnjo zimo pot vodila na krpljanje po Dolomitih.

Sprašuje: KATJA ŽELJAN

Foto: OSEBNI ARHIV MATEJE GEREČNIK IN JELENE JUSTIN

Zakaj se ženski z rednima službama ter družinskimi in drugimi obveznostmi odločita, da bosta ustanovili svojo trekinško agencijo in se konec tedna ukvarjali še z organizacijo in vodenjem bolj ali manj zahtevnih trekinških dogodivščin po Sloveniji in tujini? Kaj je prispevalo k tej odločitvi?

Mateja: Z vodenjem sem se najprej srečala v planinskem društvu, ki me je napolnilo na tečaj Planinske zveze Slovenije. Po opravljenih tečajih, ki so mi dali ustrezno znanje, sem želela nekaj več, saj sem v življenju vedno želela nekaj več. Sprejela sem pobudo neke agencije in opravila nekaj vodenj po Dolomitih. Ne samo pri vodenju, tudi na splošno v življenju si postavljam visoke standarde, zato sem kmalu ugotovila, da jih lahko dosegam zgolj takrat, ko zadevo prevzamem sama. Konec leta 2020 sem z idejo, da ustanovim agencijo, seznanila Jelen in strinjala se je. Dva meseca sva urejali spletno stran in

» Lenarjenje mi ni blizu, imam preveč energije in idej. Po pravici povedano, se mi to zdi izguba časa. Zavedam se, da hoditi v koraku z mano ni lahko. Sem se pa že davno odločila, da v svoje življenje ne bom spuščala ljudi, ki bi me vlekli nazaj. Sama grem naprej, cilji so tam – spredaj.

MATEJA

uskldajevali najino ponudbo. Želeli sva ponuditi nekaj, česar nima nihče. Kratko, da gre v naš delovni ritem, drugam kot drugi in drugače kot drugi. Preprosto, a hkrati zahtevnejše, tako z vidika organizacije kot promocije. Strinjali sva se, da poskusiva, da vloživa vsaka nekaj sredstev in odnehava, ko bo limit porabljen. Vsa ponudba je idejno izključno najina in nastala je na podlagi izbora najlepših poti, ki sva jih že prehodili. Prvo leto sva nekatere ponudili v več terminih, za drugo sezono sva

se odločili, da se greva ekskluzivo in vsak treking ponudiva le enkrat. Nastalo jih je 16. Različnih, a čudovitih.

Jelena: Ko je Mateja za drugo agencijo vodila po Dolomitih, sem šla zraven in bila »metla«, kar pomeni, da sem hodila zadnja in imela skupino na očeh. Videli sva, da nama gre, in to odlično. Ljudje so bili zadovoljni. Čeprav sem imela veliko izkušenj s hribi, tudi s pisanjem in opisovanjem planinskih izletov za lokalni časopis, si nikoli nisem mislila, da bi kdaj

lahko bila vodnica. V letu, ko je prišla korona, sem se začela izobraževati za vodnico Planinske zveze Slovenije, za Planinsko društvo Medvode. To je bilo leto, ko me je Mateja vprašala, ali bi morda odprli svojo agencijo. Takoj sem bila za. Ideja se mi je zdela odlična, ponuditi drugim skrite koticke na svojstven način.

Čeprav je vajina agencija nastala šele lani, so vajini trekingi odlično obiskani in nekateri zapolnjeni že mesece pred odhodi. Sta imeli preprosto srečno roko pri izbiri ciljev potepanj ali ponujata nekaj drugačnega, kar bi z drugimi agencijami zaman iskali?

Mateja: Oboje. Sreča spremlja hrabre, je moj priljubljeni izrek in tudi tokrat se je potrdil. Res je, da ponujava tisto, česar drugje ne najdete, predvsem pa ponujava sebe. Letošnja (šele druga) sezona kaže, da bo skoraj razprodana. Večina trekingov je čisto polnih, le pri nekate-

☞ **Trudiva se, da potnikom dajeva sebe in svojo energijo. Vsaka na svoj način, saj sva si karakterno zelo različni. Mateja ima zvrhan koš šal, ki ljudi sprostijo, obe se znava pošaliti na svoj račun. Pri naju ni zategnjenosti. Da kdo resnično ne bi zmoget ali da bi imel veliko krizo, se še ni zgodilo.**

JELENA

rih jesenskih se najde še kakšno prosto mesto. Prva sezona je očitno odmevala. Koliko pozitivnih odzivov, koliko navdušenja, koliko priporočil. Prav neverjetno. Potniki priznavajo, da je z nama drugače. Da se vidi, da najin cilj ni zgolj ekonomski, temveč pri svojem delu uživava. Ena od potnic nama je povedala, da to, kar počneva, ni posel, temveč poslanstvo. Prav je imela. In zarekla sem

se, da bom to počela samo toliko časa, dokler bom lahko v svojem poslanstvu uživala. Po eni strani je prednost, ker imava obe redno službo, po drugi pa to terja veliko discipline in ogromno dodatnega dela. Za trekinge porabljava svoj dopust, popoldneve pa vsaj trikrat na teden preživiva pred računalnikom, ker urejava vse potrebno za trekinge. Pa nama je fino!

» Ne samo pri vodenju, tudi na splošno v življenju si postavljam visoke standarde, zato sem kmalu ugotovila, da jih lahko dosegam zgolj takrat, ko zadevo prevzamem sama. Konec leta 2020 sem z idejo, da ustanoviva agencijo, seznanila Jeleno in strinjala se je. Dva meseca sva urejali spletno stran in usklajevali najino ponudbo. Želeli sva ponuditi nekaj, česar nima nihče.

MATEJA

Jelena: Peljati nekam prijatelje je nekaj povsem drugega kot peljati skupino potnikov. Kot je rekla Mateja, potrebne je ogromno discipline, saj šele ko začneš organizirati za druge, vidiš, koliko dela je vložena, koliko ur, telefonskih klicev, dela pred računalnikom. Vendar ker to obe počneva z veseljem, ni nobenega problema. Delo imava razdeljeno, točno se ve, kaj katera naredi.

Na vajinih trekingih krepko prevladujejo ženske po 40. letu, starostna lestvica se nato dviguje vse tja do 70. leta in tudi čez. Kako si to razlagata? In kje so moški?

Mateja: Zdi se mi, da ženske nismo tako zelo naravnane k osvajanju trofej. Najini trekingi ne vsebujejo zvenceh ciljev in vrhov gora. To ponujajo vsi drugi. Najini trekingi ponujajo drugo. Mir, tišino, odmaknjene, malo obiskane poti. Zdi se mi, da so že v osnovi bolj pisani na kožo ženski populaciji. Tudi to, da sva vodnici ženski, ni zanemarljivo dejstvo. Moški

imajo (če priznajo ali ne) malo težav tudi z žensko avtoriteto. Tisti pogumneži, ki so bili z nama na trekingu, so posebej cenjeni in izvzeti. (*smeh*) Še so razlogi, ki po mojem vplivajo na najino »populacijo«. Če pa bi bila zelo pogumna (in sem), bi rekla, da z nama hodijo ženske, ki vedo, kaj želijo. Podobno kot midve.

Jelena: Razloga sta zagotovo najina ponudba in to, da sva dve ženski vodnici. Lahko rečem, da imava v skupinah red. Pri naju se ve, katera hodi prva, katera zadnja. In odmikov ni. Le tako se ljudje počutijo varne. Z nama hodijo ženske, ki jim je ljuba hoja, ki v njej najdejo sprostitev, odmik od vsakdana, odklop za napolnitev baterij. Ne zanimajo jih vrhovi, zanima jih, da se imajo lepo, da nekaj doživijo, da uživajo. Imava kar nekaj rednih potnic, saj se večina vrne. V čast si štejeva, da se je velika večina moških, ki so potovali z nama, po prvem trekingu prijavila tudi na drugega, tretjega. To je velika potrditev tega, da delava prav in dobro.

V vajini družbi ni nikoli slabe volje, kot sta mi povedali zadnjič na Čavnu, se tudi še nikoli ni zgodilo, da katera od udeleženk podviga ne bi zmogla, pa čeprav hodite tudi po šest, sedem ur na dan. Kako vama to uspe?

Mateja: V najini družbi je veselo, res je. Na vsakem trekingu se ogromno presmejimo. Všeč mi je, ker vsi potniki že po nekaj urah zaznajo to sproščenost in si dejansko privoščijo uživanje brez maske. Energija, ki jo prineseva na treking, se pomnoži. In s trekinga jo vsak odnese nazaj v svojo realnost. In to je to! Zakaj potujemo? Da ustvarjamo spomine, da živimo! Kar se tiče hoje, napora – primeren tempo, dovolj počitka, dobra hrana in ponudba, ki ni maček v žaklju, preprečujejo zaplete, ki lahko nastanejo, če je cilj agencije zgolj zapolnitev prostih mest. Priznam, da kateremu od klicateljev tudi odsvetujem kakšen treking, če presodim, da bi lahko imel težave. Ja, tako zelo sem poštena. In to je tudi eno od mojih vodil. Delujem na dolgi rok in želim, da tri, štiri dni odklopa potniku ponudi veliko in še več.

Jelena: Trudiva se, da potnikom dajeva sebe in svojo energijo. Vsaka po svoje, saj sva si karakterni zelo različni. Mateja ima zvrhan koš šal, ki ljudi sprostito, obe se znava pošaliti na svoj račun. Pri naju ni zategnjenosti. Da kdo resnično ne bi zmoget ali da bi imel veliko krizo, se še ni zgodilo. Mateja, ki običajno hodi spredaj, ima res odličen tempo. Tudi počitkov je dovolj. Če naju pokliče kakšen potnik in se zanima za določen treking, pošteno poveva, koliko kondicije se pričakuje. Ne nazadnje, če je vodilo polna skupina in imaš vmes ljudi, ki ture ne zmorejo, je to obremenjujoče za vodnika in preostale potnike. Predvsem pa ni pošteno do drugih, saj se potem programa ne da izpeljati v celoti.

Poleg potepanj po Italiji, Avstriji in Hrvaški v zadnjem času organizirata tudi vikend trekinge po manj znanih kočskih Slovenije. Ali sploh poznamo lepote naše dežele?

Mateja: Zanimivo mi je bilo, ko so potnice izrazile željo, da začneva organizirati tudi vikend pohode po Sloveniji. Menila sem, da so to poti, kamor gre vsak sam in za to ne potrebuje vodenja. Pa sem se motila. Preizkusili sva teren in ugotovili,

da potnice tudi to zanima. Slovenija je lepa, čudovita in v prihodnji sezoni bova program razširili tudi s tem, da bova ponudili skrite koticke naše lepe domovine. Zase lahko rečem, da jo precej dobro poznam. Pa zakaj ne bi med raziskovanjem z mano užival še kdo?

Si lahko vsaka ženska po vajinem mnenju vzame eno uro na dan za hojo, rekreacijo, mogoče skok na bližnji hrib? Pogosto namreč slišimo, da v poplavi vsakodnevnih obveznosti za to, da bi nekaj storili za zdravo telo in duha, preprosto zmanjka časa.

Mateja: Slišimo, slišimo. Kar se tiče izgovorov, smo profesionalci, ja. Na vseh področjih. Najine potnice niso te sorte. In veliko jih je (nas je), ki dokazujemo, kaj vse se lahko stlači v en dan, teden, mesec, če se tako odločimo. Če bi komu opisala svoj povprečni dan v tednu, lahko postane utrujen že ob poslušanju. Ogromno opravi stlačim v 24 ur in rekreacija je ena od njih. Imam dve hčerki, sicer že polnoletni. Sta moji največji navijačici in sem jima zgled. Ponosni sta name, kot sem jaz ponosna nanju. Mami, kaj vse ti zmoreš! Kažeš nama, kaj vse se da.

Jelena: Kako polne dneve ima Mateja, se čudim vedno znova in znova. Kaj vse ji uspe narediti v enem dnevu. Nekaj od tega sem se naučila od nje. Me je brcnila v rit. In ja, vsaka si lahko najde uro časa na dan zase in za svojo rekreacijo. Jaz sicer nimam otrok, pa imam dneve pogosto precej polne, čeprav bi lahko rekla, da »skrbim le za lastno rit«. Je pa res, ko se enkrat odločiš, da nekaj boš, je pri tem treba vztrajati in življenje ti bo povrnilo. Važni so volja, disciplina, potrpljenje in vztrajnost. Z redno rekreacijo je počutje boljše, pljuča se predihajo, glava se prezračuje, misli uredijo. In gremo dalje!

Vajin dnevni cilj je Sv. Jošt nad Kranjem. Kolikokrat v letu stojita na njem? Se nanj povzpeta prav vsak dan, ko se ne potepata drugje?

Mateja: Jošt je moj griček, kamor hodim po kondicijo, ideje, zrak in razglede. Bi o številkah? Lahko. Moj letošnji cilj je stati na Joštu 365-krat – enkrat za vsak dan v letu. Izziv je toliko večji, ker sem vse konce tedna odsotna, poleg tega pa še vsaj 30 drugih dni v letu. To pomeni, da je pač treba podelati v tistih dneh, ko sem

»Kako polne dneve ima Mateja, se čudim vedno znova in znova. Kaj vse ji uspe narediti v enem dnevu. Nekaj od tega sem se naučila od nje. Me je brcnila v rit. In ja, vsaka si lahko najde uro časa na dan zase in za svojo rekreacijo. Jaz sicer nimam otrok, pa imam dneve pogosto precej polne.

JELENA

doma. Kolikokrat slišim stavek: Blagor tebi ... Pa si mislim – res je, blagor meni. Da hočem in zmorem. Čas ima vsak. Dan ima 24 ur, zate in zame.

Jelena: Priznam, da na Joštu nisem vsak dan. Nimam tega poguma kot Mateja oziroma je v meni tudi kanček lenobe. Za letos sem si zadala, da bi se nanj povzpela 150-krat, trenutna številka je točno 70. Upam, da mi uspe in da bo odločitev v prihodnjem letu korak dlje.

Kateri od trekingov, ki jih organizirata, pa vama je osebno najbolj všeč?

Mateja: Meni vsi, ker so dejansko jagodni izbor najinih prehojenih poti, hkrati pa so postavljeni v obdobje, ko narava ponuja največ. To možnost nama je dala odločitev, da vsakega izpeljeva v sezoni samo enkrat.

Jelena: Vsak treking je lep po svoje. Vsak je izjemen, drugačen, edinstven. Dolomiti so čudoviti, pa če jih obiščeš poleti ali pozimi, s krpljami na nogah. Češnja izbora je zagotovo treking pod Matterhorn. Ne vem ... Teško bi rekla. Kamor koli, pravzaprav. Povsod je lepo in važno je, da se gre.

Sklepam, da ležanje na plaži ni ravno dopust po vajinem okusu. Pa jo vseeno kdaj mahmeta na morje in malo polenarita?

Mateja: Na morje, seveda! Imava kup trekingov nad morjem in ob njem. Vsaj enkrat na leto grem s hčerama na dopust ob morju. Jelena se nam pridruži in dopust kombiniramo z aktivnostmi za »ta stare«. Meni lenarjenje ni blizu, imam preveč energije in idej, da bi me kdaj vleklo v udobje, ki ga lenarjenje ponuja. Po pravici povedano, se mi to zdi izguba časa. Zavedam se, da hoditi v koraku z mano ni lahko. Sem se pa že davno odločila, da v svoje življenje ne bom spuščala ljudi, ki bi me vlekli nazaj. Sama grem naprej, cilji so tam – spredaj. Če kdo, potem to zmoremo ženske, in tudi na trekingih dobim in razdam veliko ženske modrosti. Bogatimo si življenje, druga z drugo in s skupnimi potmi, ki jih prehodimo. Nепrecenljivo.

Jelena: Zadnja leta se pridružujem Mateji in njenima hčerkama na morju. Ampak tistega ležanja na plaži ravno ni. Vedno vzameva s seboj tudi planinsko opremo ali kolesa.